

MIȘCAREA LITERARĂ

Anul XV, nr. 4 (60), 2016, BISTRIȚA

◎ *Mureșan scutură lanțul cu-a lui voce ruginită* – articole de Aurel Rău, Andreea Zavicsa, Mircea Moț, Ana-Maria Iliuță, Mircea Gelu Buta, cu un interviu de Andrei Moldovan cu Ion Buzași despre Andrei Mureșanu ◎ Ediții: George Coșbuc în amintirile contemporanilor ◎ **Cartea de poezie** – *Starea de asediu* de Dinu Flămând ◎ În oglinda lecturii ◎ Poezia Mișcării literare: Miruna Mureșanu, Angela Melania Cristea, Tucu Moroșanu, Ionuț Caragea, Mircea Ioan Casimcea ◎ Proza Mișcării literare: Bedros Horasangian, Ovidiu Pecican, Denisa Pintiută ◎ Eseuri de Daniela Fulga, Anastasia Dumitru, Zorin Diaconescu ◎ **Caielele Liviu Rebreanu** ◎ Literatură străină: Luca Cipolla, Andreas Saurer, Werner Lutz, Yasmina Reza ◎ Literatura Estului ◎ Plastică ◎ Album cu scriitori ◎ Cititor de reviste ◎

Ionuț CARAGEA

Murmurul suferinței

și din coconul negru al umbrei
se va ridica fluturele cu aripi de cuvinte
și va zbura către lumile
închipuite de gând
lumi existând cu mult timp
înaintea gândului

în drumul său pe firul invizibil
al scrisorilor fără răspuns
trimise zeului neînduplecat al fatalității
fluturele își va spune povestea
glasurilor de demult
preschimbate-n tăceri rătăcite
în spațiu infinit
și cu fiecare bătaie de aripi
se va aprinde o nouă candelă a speranței
iar stelele căzătoare se vor dezvălui
celor care încă mai cred
în miracole

căci pentru a concepe nemurirea
e nevoie de miracole, speranțe
și cineva care să le spună celor din jur
că pot înfăptui atât de multe lucruri
mai ales atunci când sunetul
aproape imperceptibil
al râului de lacrimi
iese din matca suferinței
și le inundă sufletul

acel murmur, acel cântec de trezire
al universului la starea primordială
atunci când prima lacrimă a curs

din prea multa singurătate
a totului captiv în nimic

nu trebuie decât să ne deschidem
ferestrele inimilor
și să ascultăm împreună
murmurul suferinței

apoi toți fluturii din stomac
ne vor aduce aminte
de ultima călătorie a umbrei
spre ceruri

și ne vom iubi fără temeri
și dornici de nedespărțire
vom fi

Mesaj către ultimul om de pe Pământ

aș vrea să trăiesc atâta cât
să ajung penultimul om de pe Pământ
și să-l salvez de la gândul
ispititor al nimicniciei
pe ultimul om de pe Pământ
să-i citesc din cărțile mele de poezie
tot ce alții nu au vrut să audă

dar dacă eu sunt și ultimul
și penultimul om de pe Pământ
iar pace veșnică nu va fi până când
unul dintre noi nu-l va convinge
pe celălalt că există
sau că nu există
nemurire?

dar dacă mesajul meu
către ultimul om de pe Pământ
este, de fapt, un răgaz de respirație divină
care mi-a fost oferit
înainte de a mă întoarce
la mine însumi?

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec etc. A fost printre câștigători și nominalizați la mai multe concursuri de poezie și proză scurtă. Este tradus în șase limbi străine: engleză, franceză, spaniolă, italiană, arabă și albaneză. A publicat peste 30 de cărți (poezie, aforisme, science-fiction, eseuri critice, memorialistică, antologii). Este considerat de critica literară unul dintre liderii generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici scriitori români actuali.

Cometă

eu și ultimul om
de pe Pământ
nu suntem decât
două oglinzi
între care frumoasa
poezie
își declină
singurătatea

va veni o vreme
când timpul
ne va sparge
în mii de cioburi
stele pe frontispiciul
cerului
iar poezia va deveni
o cometă
purtătoare de solie către
noi lumi închipuite
de gând

Cine v-a ascuns în inima mea?

ar trebui ca inima mea
să fie o curgere neîntreruptă
precum râul care udă
concomitent
malurile
dar cineva dorește

ca ultimul și penultimul
om de pe Pământ
să lupte pentru bătăile
inimii mele

oare sunt clepsidra
cu inima la mijloc?
dar sângele acesta vărsat
zilnic pe foaia de hârtie
cui aparține și pentru cine
este ofrandă?

o, zei ai sistolei
și diastolei
cine v-a ascuns
în inima mea?

Floare de colț la reverul amintirilor

de aici, din colțul meu de lume
de pe malul Crișului Repede
mă arcuiesc prin cuvânt
peste câteva mii de ani
și îți transmit o încurajare
pentru neîncetatul
mers înainte

lasă în urmă
războiul cu tine însuși
și poartă-ți sufletul ca o floare de colț
la reverul amintirilor

în întâmpinarea
adevărului
ultim

Complicitatea lacrimilor

lumina ochilor tăi
încearcă să contrazică
întunericul care ne învăluie rece
întunericul care încearcă la rândul lui
să ne izoleze sufletul
în camera mortuară a fricii

durerile avansează și ele
aceste apoteotice cuceriri
ale morții
pe teritoriul cărnii

lacrimile
curg pentru tăcuta
complicitate
la crimele timpului

nu mai e mult
și inima va înălța steagul
capitulării

ce a mai rămas
de făcut?

Rugăciune pentru statornicia clipei

există insule
în care amintirile apei
se întâlnesc cu amintirile pământului
iar amintirile focului din adâncuri
se întâlnesc cu amintirile
domoale sau înțețite
ale vântului

acolo de ți-e dat să trăiești
nu vei fi niciodată
singur

focul
inimii tale
pământul
cărni
lacrimile
sângele
sufletul
întregesc
elementele

iar tu devii
cea mai frumoasă rugăciune
pe care viața o face pentru
statornicia clipei

O viață pentru binele umbrei

uneori am impresia
că existăm doar
pentru binele umbrei

pentru creșterea ei
armonioasă

noaptea pare a fi
un marsupiu
în care întunericul
își readuce umbra
cu blândețe
iar noi rămânem
de izbeliște
în visele noastre
mergem care încotro
și nu găsim o ieșire
până dimineața

ne ștergem urdorii viselor
cu mânecile sufletului
și sperăm ca pentru buna
noastră purtare
să fim eliberați de umbre
pentru a zbura
către lumile înfăptuite
de gânduri

unii reușesc
alții așteaptă noi umbre
de crescut

Mai bine mă opresc

cuvintele mele își pierd vocea
chiar și inimile lor
au devenit clopote răgușite

cuvintele mele își pierd conturul
parcă-ar fi niște urme lăsate
pe nisip pe care vântul le șterge
fără nicio remușcare

cuvintele mele își pierd menirea
de a naște alte cuvinte
brațul meu este neputincios
precum cumpăna unei fântâni secate

mai bine mă opresc
și aștept să plouă cu îngeri
decapitați

Poeme din volumul în pregătire *Mesaj către ultimul om de pe Pământ.*